

Tanke, saa fremt hans Forslag her forkastes, da i den kommende Sommer at forhandle med Høvedselskabet om Sagen og bringe paa det klare, hvorvidt dette Selstøb maatte have Gøner, Kræfter og Hjst til at paatage sig Opgaven. — Jeg skal anbefale, at Bevillingen her paa ny udgaar, idet jeg tilføjer, at hvert enkelt af Udvalgets Medlemmer ad Klare staar fuldstændig frit over for Sagens Realitet; det er ikke derom, Uenigheden gælder, det er kun angaaende de Forhandlinger, man har ment bør gaa forud, inden den endelige Bestemmelse tages. — Endringsforslaget Nr. 32 gaar ud paa at forhøje Understøttelsen til Bekæmpelse af Tuberkulose hos Kvæget med 50,000 Kr. Denne Bevilling er i Øverensstemmelse med den under 13de December i Fjor vedtagne Lov, og der er intet videre derom at sige. — Under Nr. 33 komme vi til et Endringsforslag, som var opstillet allerede ved anden Behandling, men som Udvalget den Gang ikke kunde tage Stilling til, og som blev taget tilbage af Ministeren. Det er nu opstillet paa ny, og Udvalget har efter fornyet Diskussion ikke fundet at ville foreslaa nogen Forandring deri. Men man udtaler en Beslagelse over, at denne Sag faktisk har været afgjort af Ministeren, inden den blev forelagt Finansudvalget, hvorved Stillingen for Udvalgets og Tingets Vedkommende i Virkeligheden er bleven foregribet. — Endringsforslag Nr. 34 om Bidrag til den tekniske Skoles Bygning i Storeheddinge giver mig ikke Anledning til nogen Bemærkning. — Under Nr. 35 kommer jeg til et Forslag, som er stillet af Ministeren, men ikke tiltrædt af Udvalget. Det gaar ud paa at hede et Tilskud af 14,000 Kr. til Løn- og Befordringsgodtgørelse for regnskabskyndige Tilsynsmænd, antagne af Sparekasseforeningerne. Det nærmere angaaende denne Sag vil man finde i Bilagene under Nr. 31. Der gøres her opmærksom paa en Ting, som vi for øvrigt alle vide, at der i de senere Aar er foresaldet en Række Bedragerier og Besvigelser i Sparekasser. Det er for Resten noget, som ogsaa gælder om adskillige andre Pengeinstitutter, Sparekasserne danne ikke i denne Henseende nogen særlig sorgelig Undtagelse. Erfaringen har vist, hedder det i Skrivelsen fra Ministeriet, at den stedlige Revision af Sparekasseregnskaberne kun i ufuldstændig Grad har magtet sin Opgave, og at dette særlig gælder de mindre Landsparekasser. Den Tanke har været overvejet, om der burde søges indført en gennemgribende Statskontrol, et egentligt Statstilsyn med Sparekasserne; men Ministeriet gør over for denne Tanke gældende, at et

saadant Tilsyn maatte nødvendiggøre, at der ogsaa fastsattes bindende Regler for Sparekassernes Virksomhed og navnlig for den Maade, hvorpaa de anbringe deres Midler. Det antydes da, at den Ordning man i saa Fald kunde tænke sig, skulde være, at det blev foreskrevet, at Ublaar i fast Ejendom kun kunde ske efter de for umyndiges Midler gældende Regler, at kun en begrænset Del af Midlerne maatte anbringes ved Ublaar paa anden Maade end mod Pant i fast Ejendom, og at der for Ublaar, for hvilke der kun gives personlig Sikkerhed, maatte paalægges en bestemt hurtig Afbetaling, samt at endelig en vis, nærmere bestemt Del af Midlerne skulde holdes anbragt i solide, let realisable Effekter. En Statskontrol af denne Art, som altsaa vilde være meget indgribende med Hensyn til Sparekassernes Selvstyre, har, naar der tidligere har været Tale om noget slegt, fundet bestemt Modstand her i Tinget, og jeg ser heller ikke rettere, end at den vilde være i allerhøjeste Grad betænkelig. Som foreløbig Foranstaltning gaar det nærværende Forslag ud paa, at det skulde søges gennemført, at Sparekasseforeningerne vælge et passende Antal regnskabskyndige Mænd, og at Staten i dette Djemed skulde tilskyde et Beløb, idet Byrden, siges det, ellers vilde blive alt for trykkende for Kasserne. Det er ganske klart, det er en Ting, hvorom der ikke kan være Uenighed, at det vilde være i højeste Grad ønskeligt, om disse talrige Bedragerier og Besvigelser kunde blive bremset gennem et mere effektivt Tilsyn end det, der haves nu for Tiden. Hvad der derimod ikke har været Udvalget indlysende er, at Udgifterne til et saadant Tilsyn ikke skulde kunne afholdes af Sparekasserne selv. Det synes noget mærkeligt, at Kapitalopsamlingerne ikke skulde være i Stand til at betale det, som Tilsynet med deres egen Forvaltnings Redelighed maatte koste. Jeg skal gøre opmærksom paa, at ifølge Opgørelsen for det næstsidste Regnskabsaar — det sidste Aarsregnskab har ikke ligget mig for Haanden — indstod der den 1ste April 1893 i samtlige Landets Sparekasser 540 Millioner Kr., og disse Sparekasser havde et samlet Reserveresond paa 25 Millioner Kr. Der var i alt 539 Sparekasser med 944,000 Konti. Indtægterne i Driftsaaret vare 18,211,000 Kr., Udgifterne 16,947,000 Kr., altsaa en ren Nettogevinst af 1,264,000 Kr. Det Beløb af 14,000 Kr., der her forlanges, repræsenterer 1½ Dre gennemsnitlig for hver Konto, eller 3 Dre for hver 1,000 Kroner af Kapitalen. Nu vil man dog vist ikke mene, at Sparekasserne ikke skulde være i